

Arrest

nr. 58 567 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker wordt op 19 november 2002 aangetroffen tijdens illegaal verblijf. Op 20 november 2002 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Bij beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 3 februari 2003 wordt de invrijheidstelling van verzoeker bevolen.

1.2 Op 12 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3 Op 22 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt verzoeker op 10 januari 2011 ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2009 werd ingediend door :

B., A. {...}

nationaliteit: Marokko

{...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde duurzame lokale verankering en prangende humanitaire situatie), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren: de integratie en duurzame lokale verankering van betrokkene, alsook het feit dat betrokkene van mening is dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie, dan doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009, ondanks de elementen aangaande

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. De loutere verklaring van betrokkene dat hij schrik had om dergelijke aanvraag in te dienen omwille van zijn illegaal statuut en dat hem dit ook werd afgewezen, kan niet volstaan. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB dd. 07.10.2009 toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat er sprake is van prangende humanitaire situatie. Zo meldt betrokkene dat hij immers jaar en dag in België verblijft, dat hij geen enkele band heeft met zijn vaderland, dat zijn familie in België verblijft en dat hij reeds lang in onzekerheid leeft die volgens betrokkene niet humaan is. De onzekere situatie van betrokkene is te wijten aan zijn eigen houding. Betrokkene verzuimde het om pogingen te ondernemen om zijn verblijf te regulariseren en is dus zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij nu verzeild is geraakt. Het argument dat betrokkene schrik

had om zijn regularisatie aan te vragen kan niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie aangezien deze procedure net bedoeld is om mogelijks een legaal verblijf te verwerven. Betrokkene beweert dat er familie van hem in België verblijft, maar verzuimt het om dit aan te tonen. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, kennis heeft van één der landstalen, bereid is om te werken, over kwalificaties en competenties zou beschikken om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. “

1.4 Op 10 januari 2011 wordt verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 22/07/2010, wordt aan B., A. {...} (M)

{...},

het bevel gegeven om uiterlijk op 09.02.2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In de nota met opmerkingen werpt verweerder de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang tegen de tweede bestreden beslissing. Verweerder betoogt in essentie dat het in casu een herhaald bevel betreft zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn annulatieberoep hiertegen.

2.2 De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 20 november 2002 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij heeft nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging

van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel van 10 januari 2011 (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746). Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel stelt verzoeker dat de eerste bestreden beslissing onjuist, gebrekkig of niet gemotiveerd is.

Verzoeker voert een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en meent dat de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong van de beslissing liggen ontbreken zodat de motivering niet afdoende is. Verzoeker stelt in essentie dat niet gemotiveerd werd omtrent een cruciaal stuk, zijnde zijn verzoek tot huwen nu uit dit stuk blijkt dat, indien het huwelijk doorgang zou gevonden hebben, hij een wettig verblijf zou gehad hebben. Deze relatie is evenwel stukgelopen op de aanhouding van verzoeker. Verzoeker meent dat dit stuk ten onrechte niet aanvaard wordt als een poging tot wettig verblijf en stelt dat verweerder tijdens verschillende infosessies van de voorbije regularisatieprocedure had aangegeven dat een huwelijksaanvraag zou gelijkgesteld worden met een poging tot wettig verblijf. Ook wat betreft criterium 2.8.B meent verzoeker dat de eerste bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is en hierin niet gesteld wordt waarom een attest van werkbereidheid niet in aanmerking zou kunnen komen. Enkel stellen dat geen arbeidsovereenkomst voorligt is geen afdoende motivering. De vereiste arbeidsovereenkomst is immers een overeenkomst onder opschortende voorwaarde hetgeen dezelfde uitwerking heeft als een werkbelofte of attest van werkbereidheid. Wat betreft de motivering inzake de prangende humanitaire situatie meent verzoeker dat hij in zijn aanvraag wel degelijk aangehaald heeft dat hij reeds zeer lang in België verblijft, geen enkele voeling meer heeft met zijn vaderland en dat hij in onzekerheid leeft en dus *“een onhumaan leven”* leidt. Stellen dat de prangende humanitaire redenen niet zouden zijn gespecificeerd is volgens verzoeker dan ook geen afdoende motivering.

3.2 Wegens de onderlinge samenhang worden het eerste en tweede middel samen besproken.

3.2.1 Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 8 van de Vreemdelingenwet is het middel niet ontvankelijk. Immers kan een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, gelet op het bepaalde hierin, enkel dienstig worden opgeworpen ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds besproken onder punt 2 is de vordering voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk zodat ook het onderdeel van het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van de door hem ingeroepen elementen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor regularisatie, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk verwezen naar punt 2.8A van deze beleidsrichtlijn waarin de situatie voorzien wordt van een vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen.

Verzoeker betoogt dat hij een minimum verblijf van vijf jaar heeft aangetoond alsook het feit dat hij een poging ondernomen heeft tot het bekomen van wettig verblijf waarbij hij wijst op zijn huwelijksaanvraag, gevoegd aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker geeft te kennen van oordeel te zijn dat verweerder zijn huwelijksaanvraag ten onrechte niet beschouwd heeft als een geloofwaardige poging om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelt dat verzoeker noch aangetoond heeft dat hij een geloofwaardige poging tot het tot stand brengen van een wettig verblijf heeft ondernomen noch dat er in het administratief dossier gegevens voorhanden zijn die wijzen op het ondernomen hebben van dergelijke poging. Daargelaten de vraag of verzoeker met zijn verwijzing in zijn aanvraag naar zijn huwelijksaanvraag meende dit te beschouwen als een geloofwaardige poging tot het verkrijgen van wettig verblijf, blijkt in elk geval uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de gehele aanvraag alsook het gehele administratieve dossier – waarin zich, los van de aanvraag, tevens stukken bevinden aangaande verzoekers huwelijksaanvraag – heeft onderzocht en geoordeeld heeft dat de daarin vervatte elementen niet wijzen op een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bewerkstelligen, zodat ook verzoekers huwelijksaanvraag beoordeeld werd. Daar een huwelijk er niet op gericht is om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen, maar het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap tot doel heeft, is het niet kennelijk onredelijk om een huwelijksaanvraag niet te beschouwen als een geloofwaardige poging om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak. Verzoekers blote bewering in het verzoekschrift dat verweerder tijdens verschillende infosessies aangegeven had dat een aanvraag tot huwelijk zou gelijkgesteld worden met een poging tot wettig verblijf wordt in het geheel niet aangetoond. De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoeker betoogt verder dat er geen motivering wordt aangehaald waarom een attest van werkbereidheid niet in aanmerking wordt genomen voor regularisatie in toepassing van criterium 2.8.B. Immers is de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst onder opschortende voorwaarde hetgeen dezelfde uitwerking heeft als een werkbelofte of attest van werkbereidheid.

De Raad verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 waarin uitdrukkelijk als voorwaarde staat dat een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur dient te worden voorgelegd. In casu heeft verzoeker een attest van werkbereidheid voorgelegd waaruit blijkt dat hij bereid is te werken en zich bij de VDAB in te schrijven als werkzoekende. Er is bijgevolg geen arbeidscontract bijgebracht, maar wel een attest van werkbereidheid.

De modelovereenkomst opgenomen in het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers van 7 oktober 2009 (hierna: het KB van 7 oktober 2009) waarvan verzoeker meent dat het dezelfde uitwerking heeft als een arbeidsbelofte of attest van werkbereidheid, vereist de invulling van talrijke elementen zoals o.a. de arbeidsduur, uurrooster, het loon. Uit het door verzoeker neergelegde attest van werkbereidheid blijkt niet dat verzoeker zich naderhand mag komen aanmelden voor een voltijdse of een deeltijds arbeidsbetrekking, of de arbeidsovereenkomst van bepaalde of onbepaalde duur zal zijn, welke de verloning zal zijn, ... Immers is dit document niets meer dan een verklaring dat verzoeker bereid is te werken. Dit is wel van belang daar de instructie niet enkel melding maakt van het neerleggen van een arbeidscontract, doch ook nog eens aangeeft dat de arbeidsovereenkomst hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur dient te zijn en dat het minimaal moet voorzien in een inkomen equivalent aan het minimumloon. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is de finaliteit van de modelarbeidsovereenkomst niet dezelfde als deze van een attest van werkbereidheid aangezien de voormelde gegevens wel worden vermeld in de modelovereenkomst en niet in het attest van werkbereidheid neergelegd door verzoeker. Het is bijgevolg niet bevreemdend, noch contradictoir, noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het attest van werkbereidheid van verzoeker niet te aanvaarden.

Verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing zich ertoe beperkt te stellen dat de prangende humanitaire redenen niet zouden zijn gespecificeerd.

In tegenstelling tot verzoekers bewering blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet beperkt tot de stelling dat de prangende humanitaire redenen niet zouden zijn gespecificeerd, maar wordt ingegaan op de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald en wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen weerhouden worden:

“Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat er sprake is van prangende humanitaire situatie. Zo meldt betrokkene dat hij immers jaar en dag in België verblijft, dat hij geen enkele band heeft met zijn vaderland, dat zijn familie in België verblijft en dat hij reeds lang in onzekerheid leeft die volgens betrokkene niet humaan is. De onzekere situatie van betrokkene is te wijten aan zijn eigen houding. Betrokkene verzuimde het om pogingen te ondernemen om zijn verblijf te regulariseren en is dus zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij nu verzeild is geraakt. Het argument dat betrokkene schrik had om zijn regularisatie aan te vragen kan niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie aangezien deze procedure net bedoeld is om mogelijks een legaal verblijf te verwerven. Betrokkene beweert dat er familie van hem in België verblijft, maar verzuimt het om dit aan te tonen. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, kennis heeft van één der landstalen, bereid is om te werken, over kwalificaties en competenties zou beschikken om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.
Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel

3.3.1 Ter adstructie van het middel betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nagelaten heeft om enerzijds verzoekers volledige stukkenbundel te onderzoeken en de daarin aangehaalde elementen en anderzijds nagelaten heeft het administratief dossier na te gaan en te onderzoeken. Tevens betoogt verzoeker dat het criterium 2.8.B. ten onrechte niet aanvaard wordt nu een attest van werkbereidheid dezelfde uitwerking heeft als de vereiste arbeidsovereenkomst. Dergelijk attest wordt door een overheidsinstantie afgeleverd waarbij de VDAB het op zich heeft genomen om deze mensen in te schrijven op de arbeidsmarkt en hen jobs aan te bieden zodra zij geregulariseerd zijn. Volgens verzoeker heeft de FOD Werkgelegenheid zelf de bevoegdheid om arbeidsovereenkomsten te controleren. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid blijkbaar niet de nodige communicatie met de FOD Werkgelegenheid heeft met betrekking tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie. Verzoeker stelt dat de gemachtigde had moeten onderzoeken hoe de FOD Werkgelegenheid concreet overgaat tot de afgifte van de arbeidsovereenkomst zodat hij had moeten weten dat de FOD zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot er een arbeidsovereenkomst en dergelijke worden ingevuld. Ook bij een positieve beslissing op grond van criterium 2.8.B dient de betrokkene zich immers te begeven naar de FOD Werkgelegenheid met de beslissing van de gemachtigde, waarop de FOD aan de betrokkene een blanco arbeidsovereenkomst overmaakt. Volgens verzoeker is het absoluut niet zo dat de arbeidsovereenkomst die is voorgelegd in het kader van de regularisatie dient aangewend te worden voor de aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart. Verzoeker meent dan ook dat ook een arbeidsbelofte in aanmerking dient genomen te worden en dat verweerder enkel de verblijfsduur en duurzame lokale verankering dient na te gaan. Verweerder had de toekomstige werkgever of verzoeker de kans moeten geven om een arbeidsovereenkomst in te dienen nadat hij geregulariseerd werd. Volgens verzoeker is de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

3.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit lezing van het derde middel blijkt dat verzoekers betoog in wezen een herhaling betreft van zijn kritiek geuit in de eerste twee middelen. Derhalve verwijst de Raad naar zijn bespreking van de eerste twee middelen dienaangaande. Verzoekers beschouwingen over de werkwijze van de FOD Werkgelegenheid kunnen geen afbreuk doen aan de motivering van de eerste bestreden beslissing nu verzoeker niet voldaan heeft aan de uitdrukkelijke voorwaarde van criterium 2.8.B., met name het voorleggen van een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst bij een bepaalde werkgever, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft onderzocht of verzoeker voldeed aan de voorwaarden om geregulariseerd te kunnen worden op grond van criterium 2.8.B., waarbij terecht werd vastgesteld dat verzoeker het vereiste arbeidscontract niet heeft voorgelegd. Deze vaststelling is voldoende om te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 2.8.B. zodat de gemachtigde geen verder onderzoek diende te voeren naar de handelwijze van de FOD Werkgelegenheid. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft de eerste bestreden beslissing genomen na grondig onderzoek van de feitelijke gegevens en heeft in redelijkheid kunnen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt niet voor.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

3.4.1 Ter adstructie van het middel betoogt verzoeker dat de eerste bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet nu personen die een arbeidscontract voorleggen wel in aanmerking kunnen komen om geregulariseerd te worden en personen die een werkbelofte of attest van werkbereidheid voorleggen niet. Verzoeker benadrukt dat beide overeenkomsten onder opschortende voorwaarde zijn en personen slechts tewerkgesteld worden wanneer zij eerst een positieve beslissing krijgen inzake regularisatie. Tevens kan de geregulariseerde een andere arbeidsovereenkomst voorleggen dan deze gebruikt bij de regularisatieprocedure zodat men ten onrechte wel een arbeidsovereenkomst aanvaardt maar niet een werkbelofte of attest van werkbereidheid. Verzoeker betoogt voorts dat de staatssecretaris er zich toe verbonden heeft om personen die een aanvraag tot actualisering hebben ingediend in de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009, rechtstreeks gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en waarbij later bleek dat er geen hangende procedure was en zij dus foutief hun aanvraag hebben ingediend aangezien deze rechtstreeks aan de burgemeester diende overgemaakt te worden, alsnog in aanmerking te laten komen om hun aanvraag

te onderzoeken en te voorzien in een herstelprocedure voor deze personen binnen de acht dagen na het aangetekend schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat ook dossiers die te laat zijn ingediend alsnog in aanmerking komen wanneer de stafhouder stelt dat de advocaat in kwestie het dossier te laat heeft ingediend. Een herstelprocedure wordt echter niet voorzien voor personen die een werkbeloofte hebben voorgelegd zodat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden. Ook deze personen moeten de kans krijgen een arbeidsovereenkomst voor te leggen. Verzoeker poneert tenslotte dat personen die te goeder trouw geen poging ondernemen om hun verblijf te regulariseren niet in aanmerking komen terwijl zij die wel een poging ondernomen hebben wel in aanmerking komen voor regularisatie. Ook dit houdt een schending van het gelijkheidsbeginsel in.

3.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn stelling dat een werkbeloofte gelijkgeschakeld moet worden met een arbeidsovereenkomst verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 3.2.1 waaruit blijkt dat een werkbeloofte niet gelijkgeschakeld kan worden met een arbeidsovereenkomst zoals vereist door criterium 2.8.B. Zoals hiervoor reeds gesteld heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich binnen de discretionaire bevoegdheid die hij bezit inzake de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ertoe verbonden de criteria van de vernietigde instructie te blijven toepassen. Zoals blijkt uit de aanvraag heeft verzoeker zelf zich vooreerst gebaseerd op criterium 2.8.A. Dit criterium stelt uitdrukkelijk dat men ofwel een ononderbroken verblijf van vijf jaar voorafgaand aan zijn aanvraag moet kunnen aantonen evenals een periode van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of dat men voor die datum geloofwaardige pogingen moet hebben ondernomen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen. Dit betreft een objectief criterium waarvan de correcte toepassing inzake de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot een schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf toe dat hij geen poging ondernomen heeft om zijn verblijfs situatie te regulariseren. De verantwoording die verzoeker hiervoor tracht te geven – met name dat hij te goeder trouw was – kan geen afbreuk doen aan de terechte motivering van de eerste bestreden beslissing ter zake. Verzoeker kan moeilijk zijn eigen handelwijze ten laste leggen van de verwerende partij. Zoals hoger ook gesteld heeft verzoeker – waar hij toepassing vroeg van criterium 2.8.B. – nagelaten een arbeidsovereenkomst voor te leggen, terwijl dit een uitdrukkelijke voorwaarde betreft om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van criterium 2.8.B. Bij gebreke hieraan kon de gemachtigde van de staatssecretaris terecht oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 2.8.B. In dit kader is het niet de taak van de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoeker alsnog de mogelijkheid te geven een arbeidsovereenkomst over te leggen. Immers rust op verzoeker de verantwoordelijkheid bij het indienen van zijn aanvraag of de aanvulling daarvan om alle relevante gegevens mee te delen. Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER